

»Kaj hočeš ti tu, človeček?« je zagolčal zmaj s človeškim glasom.

»Prišel sem iz daljnih krajev in bi rad obiskal sveto mesto,« se je opogumil deček.

Zmaj se je zakrohotal.

»Dobro; samo prej mi moraš odgovoriti na neko vprašanje. Če mi ne odgovoriš pravilno, te pri priči raztrgam.«

»Kar vprašaj,« je dejal deček, ki mu je rasel pogum od minute do minute in je pri teh besedah stisnil v pest najdebelejši oreh, ki mu je še ostal.

»Povej mi,« je pričel zmaj, »koliko parov nog, koliko parov rok in koliko prstov imajo skupno ljudje in živali v tem mestu.«

Deček je pomislil, dvignil roko in vrgel oreh v odprto žrelo zma-

jevo, ki je bilo polno strašnih, ostrih črnih zob.

Zmaj se je spačil, zarjul. Ogromno telo se je streslo, še nekaj krčevitih sunkov in nestvor se je mrtev zvalil po fleh.

Tedaj so prihiteli iz mesta ljudje. V silnem navdušenju so obkolili dečka, ga v sprevodu odpeljali v mesto in ga slavili kot svojega rešitelja.

Deček Teferi je postal najvišji knez in obenem najvišji duhovnik svetega mesta Aksuma.

Poslal je po svoja roditelja, ki sta ga že objokovala kot mrtvega. In vsi so bili srečni.

Tako je torej deček Teferi dosegel tisto, po čemer je hrepenel, namreč srečo, ki je malokateremu smrtniku dana v polni meri.

D a v o r i n D i l c a

O znamenitih smučarjih

Vsi zimski športi, pa naj si bo to drsanje, sankanje ali smučanje, so lepi, zdravi in privlačni in srečen in zadovoljen je lahko tisti, ki more čim več časa preživeti v snežnobeli in čarobni zimski naravi. Veliko veselja in svojevrstne zabave nam nudi že sankanje; drsanje po gladkih ledenih ploskvah pa je očarljivo in osvežujoče za vsakogar, ki mora mnogo sedeti. Vse to pa prekaša smučanje, kjer se lahko neovirano gibljemo na lahkih smučeh. Smučarju je pozimi odprta vsa prekrasna zimska narava, posebno če je foliko izvežban, da ga ne

ovirajo ne hribi ne doline, ne zasneženi gozdovi in goli, s snegom pokriti grebeni; smuči ga nosijo po zimskem raju kakor na perotih.

Sedaj pa pogledjmo, kaj so že vse presmučali najboljši smučarji sveta! Na prvem mestu moramo omeniti velikansko smučarsko turo, ki jo je napravil v znanstvene svrhe pokojni polarni raziskovalec Roald Amundsen na južni tečaj in nazaj. V 99. dneh je Amundsen prehodil s svojim moštvo na smučeh približno 5000 kilometrov. Pri tem se je moral v veliki meri boriti z naravnimi težavami: z neprehodnimi ledeniki in silnim mrazom. Na tej ekspediciji se je moral povzpeti 3000 metrov visoko, nedvomno je, da je moral imeti s seboj odlično vztrajne in utrjene ljudi, kakršne je najti samo pri severnih narodih Evrope. Ta Amundsenova pot na smučkah na južni tečaj nima primere v zgodovini smučanja.

Najviše je prišel s smučmi dosedaj Anglež Holdsworth, ki je v angleški ekspediciji na velikanske gore pogorja Himalaje leta 1931. dosegel 7160 metrov visok vrh. Največji tekmovalni uspeh na smučeh pa je dosegel pred 52 leti — še danes ga ni nihče prekosil — neki Laponec, ki je tekmoval v vztrajnostnem teku l. 1884. in presmučal 220 kilometrov dolgo progo v nekoliko več kot 19 urah, to se pravi, da je vozil nekaj hitreje od 11 kilometrov na uro.

Najhitrejši smučar v vztrajnosti pa je bil dosedaj Finec Antio, ki je l. 1901. pretekel 30 kilometrov dolgo progo v 1 uri in 16 minutah; smučal je torej s povprečno brzino 16'9 kilometra na uro. Nič manj važna pa nista uspeha Švedov Hedlunga in Utterströma, ki sta tek na 90 kilometrov opravila v 5 urah in 33 minutah (proga je bila torej trikrat daljša!), to je 16 kilometrov na uro. Značilno in neverjetno je skoro, da sta prišla oba hkrati na cilj. Žreb je moral odločiti, priznal je zmago Hedlungu, toda zadovoljen s tem ni bil niti Hedlung niti Utterström. Razžagala sta zlato in srebrno kolajno, vsako na dve polovici, ter ju nato zopet spojila, tako da sta imela vsak pol srebrne in pol zlate kolajne.

Še nekaj o skokih na smučeh. Za dobre skoke ni toliko odločilno znanje, temveč je

bolj važna skakalnica, na kateri je možno doseči najugodnejše uspehe. Še leta 1895. so se Norvežani zadovoljili s skoki do 23 metrov; že v novejšem času so bili skoki nad 80 metrov prav redki, predlanskim sta pa brata Ruuda na Bloudkovi skakalnici pod Poncami v Planici dosegla najdaljša skoka 92 m (brez padca) in 96 m (s padcem). Ravno tam in ob isti priliki je dosegel avstrijski smučar Höll najboljšo srednjeevropsko dolžino 89 metrov. Vse to, kar se je takrat godilo v Planici, vam je gotovo še v dobrem spominu.

Kaj pa hitrost, ki jo lahko dosežejo smučarji? Skakači, ki skačejo nad 80 metrov daleč, letijo po zraku z nad 90 kilometrsko hitrostjo, hitrost, ki je na tleh, če niso nalašč za to prirejena, ne more nihče doseči. Najhitrejši v smuku je bil dosedaj avstrijski smučar Helmut Lantschner (ki je napisal tudi knjigo o svojih uspehih na smučkah). Ta je leta 1934. v gorski skupini Marmolate v južnotirolskih Dolomitih presmučal 3'5 kilometra dolgo progo z višinsko razliko 1250 metrov v 3 minutah in 29 sekundah; dosegel je torej povprečno hitrost 60 kilometrov na uro. Večjih brzin se prav točno ne da meriti, res pa je, da se da doseči še večja hitrost, toda samo po na poseben način prirejenih smučarskih progah in na nalašč za to opremljenih smučeh. Eno fako strmino imajo v St. Moritzu, znanem smučarskem raj v Švici, na kateri je dosegel dosedaj najboljši čas Avstrijec Gasperl, ki je na tisti strmini brzel s hitrostjo 136 kilometrov na uro.

To so pa številke, ki nam dajo že misliti. Toda kar potolažimo se; takih smučarjev, ki imajo take smučarske rekorde, je prav malo na svetu. Morda je pa ravno med vami, dragi Zvončkarji, ki željno gledate v nebo, pričakujete mehkega snega in na položnih gričkih vadite najnavadnejše smučarske like, kdo, ki ima prav takšne smučarske sposobnosti? No, pa na to se ne izplača misliti, glavno je, da je pozimi dovolj snega in da ima vsak smučar smuč in nogah, vse ostale umetnije bodo prišle tako kar same od sebe! Mar ne?